

Podzim 2020 aneb jak dál -

Takový můj povzdech

Napsal/a: Žirafka

Datum zveřejnění: : 17. 10. 2020 v 21:41

Jak jste si jistě všimli, od srpna nejsou žádné další články. Původně jsem toho měla v plánu relativně dost, ale situace se, tradičně, změnila a tak jsem i já musela změnit své plány.

Většina čtenářů to ví a kdo ne, tak se to dozví teďka. Už skoro dva roky pracuji v jednom pražském divadle. Poslední představení jsme odehráli osmého března a od té doby je situace taková, jaká je. Pro mne to znamená jezdit do práce ne tak, jak jsem byla zvyklá, čili odpoledne a vracet se kolem půlnoci, ale naopak vstávám téměř "jako do kolbenky" v šest hodin ráno, nasnídám se a pak kolem sedmé hodiny nasedám do auta a jedu do práce. Zaparkuji v Letňanech na parkoviště P+R, dojdu na stanici metra a jedu do práce. Tam jsem kolem deváté až desáté, podle toho, jak to vyjde, a věnuji se práci. Opravy, údržba, případně tvoření něčeho nového. Když je hotovo, dojdu opět na metro, dojedu do Letňan, nasednu do auta a jedu domů, kde jsem kolem osmé až deváté hodiny večerní. Po celém dni toho mám už všeho dost, takže většinou velice rychle skončím v posteli, protože druhý den opět vstávám v šest a všechno se opakuje.

No a to je vlastně ten hlavní důvod toho, proč nejsou žádné další články a i v blízké budoucnosti to nevypadá úplně dobře. Prostě na to opravdu nemám čas. Víkendy mám sice volné, ale musím je věnovat praní a žehlení prádla, nákupům a úklidu příbytku, také odpočinku a část času věnuji na svojí další zálibu a tou jsou výlety do blízkého, případně i vzdálenějšího okolí. Není to jen rozmar, je to i způsob jak se udržet alespoň trochu v kondici jak fyzické, tak psychické.

Nechci, aby toto můj povídání vyznělo jako stěžování si nebo remcání. Tak by to být nemělo. Vybrala jsem si práci sama a mám ji ráda, i to náročné dojíždění. Jenže ten kolotoč posledních měsíců, je to vlastně již tři čtvrtě roku, se už opravdu začíná projevovat na tom, že jsem více a více unavená, takže volné dni věnuji i tomu, že se prostě vyspím tak, jak to mé fyzično potřebuje.

V půlce září to začalo vypadat zase celkem dobře, začala jsem do práce jezdit odpoledne a už jsem se chystala na to, že se všechno celkem normalizuje. Jenže pak přišly volby a po nich (jak náhodné!) zase nouzový stav a div ne i stanné právo.

Abych nekončila tak moc pesimisticky, tak ještě dodám, že zrovna tvořím do práce takový komunikační a signalizační systém. Zrovna tak jsem spáchala do jedné naší hry simulátor černobílé televize. Věřím, že se jednou obojího dočkáte jakožto článků s návody. Také občas vznikne nějaká povídka, či spíše taková miniatúrka, ale ty sem asi dávat nebudu, připadá mi lepší dávat je tam, kam patří, na literární server.

Věřím, že se dočkáme toho, že se naše životy vrátí do normálních kolejí a všechno bude zase v pořádku. A že naši volení představitelé začnou používat mozek a jimi zaváděná opatření přestanou být tak hrozně chaotická, nepřehledná a nečekaná. A také likvidační pro spoustu lidí.

Takže Nazdar! A ahoj v lepších časech

PS: Žirafoviny poběží normálně dál, jen těch článků prostě ještě nějakou dobu více nebude.